

MAGYAR PINCZÉREK LAPJA

SZAK-KÖZLÖNY.

A debreczeni, szabócai, miskolci, szegedi, szatmari, sátoralja-újhelyi és kassai beteg-segély és ápoló pinczeregyletek hivatalos közlönye.

megjelenik minden héten szombaton.

ELŐFIZETÉSI DIJAK: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Évnyegyedre 1 frt 50 kr. — Egyes szám ára 15 kr. — Kéziratok és előfizetési pénzek kizárólag a „Debreczeni Ellenőr” nyomdájába küldendők.

Felolvasó szerkesztő:
MUZSALYI BÉNI
Főmunkatársak:
Némethy Lajos, Rosenberg Simon

HIRDETÉSI DIJAK:
Négy ha-ásos petit sor 3 kr.
Bélyeg illeték mindenkor 30 „
Nyilttér: sora 50 kr.

Felhívás

Magyarország összes vendéglőseivel.

Tisztelt Uraink!

Kedves Szaktársak!

Nagy eszmék megvalósításához, nagy eszklősök szükségeltetnek.

Nem elég csak az akarat, egyesülni, tömörülni, válllvetve az ügy szentségétől áthatva, kitartó munkásság kifejtése kell: tette van szükségünk.

A vendéglősök mindinkább nyomaszóvá váló helyzetének megváltoztatása, könnyítése, nem egyesek, nem is egyes vidékek: hanem az ország összes vendéglőseinek közös ügye. A regale megváltása, a tanonc kérdés rendezése; iparunknak a képesítéshez való kötése csak egy és csak akkor remélhető keresztül vihetőnek, ha azt nem egyes társulat, nem az ország egyes vidékének vendéglősei: hanem az ország minden egyes vendéglőse összességében követeli.

Az ország vendéglőseinek összessége nevében csak úgy lehet kérni, ha előbb az országban összeszervezettek; szövetség létesítenek.

E szervezetkezés, egyesülés, egyettté olvadás képezne a vendéglősök országos szövetségét.

A 'Magyar Pinczerek Lapja' tárcája.

Élelmesség?!

PAUL v. SCHÖNTHAN.

Mondjuk, hogy élelmesség.

Mert hogy a szükség nem épen teszi szerényekké az embereket, azt mindenki tapasztalhatta, a ki valaha tett jót másokkal. Sőt a játékonyság egyik legszükségesebb erénye, hogy a hálátlanságot zugolódás nélkül tudjuk elviselni.

Néha azonban olyan erősen nyilvánul az úgynevezett „koldus-szemtelenség”, hogy szinte zavarban van az ember ha vajjon nevesen, főlötte az ember vagy bosszankodjék? Egy kéregetőt ép akkor lepett meg az istápolója, midőn az a lehető legkitünőbb ét vágygyal fogyasztott egy adag kaviárt.

No ez csakugyan nevezetes! Ön kaviárt eszik? — kérdi tőle, — ha jól emlékszem, még nincs egy órája, hogy egy tallért kért tőlem?!

A megszólitott pihenőt tartott az évés ben így szót:

Ha nincs pénzem akkor nem ehetem kaviárt; ha van pénzem, akkor meg ne egyem kaviárt — most már azt szeretném tudni, mikor egyek hát kaviárt?!

Fel tehát kedves Szaktársak! Tömörüljünk! Egyesüljünk! Szövetkezzünk! sorakozzunk a zászló alá, mely iparunk újja ébredését, helyzetünk javítását, viszonyaink átalakítását van hivatva diadalra juttatni.

Igaz, ez áldozattal van összekötvé! Mily áldozat az, melyet tölünk a szent ügy megkiván?

Egy vendéglóstól, egy egész éven át, egy forintot!

Egy forintnyi áldozat az, melytől létjogunk van függővé téve!

Egy forintnyi évi áldozattal biztosítjuk fiaink, unokáink, dédunokáink jövőjét!

Ha figyelembe vesszük az országos szövetség által elérhető eredményeket: a hozott áldozat oly parányivá válik, mint a nagy Océánban egy csepp víz, mint a Sahara beláthatlan homok síkján egy porszem!

Az országos szövetség végrehajtott bizottsága bizalommal fordul hozzátok kedves szaktársak és hív fel Benneteket még egyszer a tömörülésre, találkozásra.

Magyarország közel 20,000 korcmárost számlál, ezek közül eddig 454-en jelentették be a szövetségbe leendő belépéseket. 454-en volnának csak, kik saját ügyeit szívükön hordván helyzetünk javítását óhajtják?

Egyik párisi boulevardon állandóan kéregetett egy koldus. Mellén egy táblácska csüngött, ezzel a felirattal: „Háboruban fosztották meg szemé világtól.”

Egy alkalommal egy előkelő ur megy el mellette Néhány pénzdarábot vet a koldus kalapjába, mondván: „Nesze! — bár ugyanis csak komédia az egész s nincs a szemednek semmi baja.”

— Mit? — válaszolt izgatotcan a koldus — azt hiszi az ur, hogy mert felér mellye van, meg mert rendszerlagot hord gomblyukában, hát már bántalmazhat egy szegény vakot? * * *

A mit most mondok, épen nem mese. Megtörtént

Egy előkelő berlini bankárnál kopogtatott valami elszegényedett zsidó kereskedő. Alalmisnát kért. Előbb azonban bemutatatta jöltevéinek névsorát. Vagyonos hitorsosainak hosszu jegyzéke volt az.

Mire kell önnek a pénz? — kérdi tőle a bankár.

— Beteg voltam, az orvos üdülést tanácsolt. Ostendeba kell utaznom — volt a válasz.

— És ön épen a legköltségesebb tengeri fürdőt választja?

— Uram! az egészség mindenek előtt. Ezért nem sajnálom a pénzt.

Nem! Az nem lehet! Igazoljuk be, hogy ez nem áll így! Nem fog-e tetemesebben nagyobb áldozatot igénybe venni, mi most csekély egyforintnyi évi fizettséggel könnyen keresztül vihető!

Sorakozzunk! Mert ha ez utolsó szó is a pusztában elhangzó szó leend, úgy a nagy eszme, jövőnk alkotója és megmentője el lesz temetve és talán fel sem támad többé, vagy ha igen, kérdés, hogy nem lesz-e akkor már késő?

Amaz erős meggyőződésben, hogy e felhívásunk visszhangra talál s Ti sietni fogtok jelentkezéteket a belépésre 1888. szeptemb- r végéig Budapestre IV. Lipót- utca 12. sz. a. beküldeni, üdvözölünk benneteket s felkiáltunk:

Kedves Szaktársak! Munkára fel! Tömörüljünk! Sorakozzunk!

Budapest 1888. junius hó.

A budapesti szállodások, vendéglősök- és korcsmárosok ipartársulatának választmánya, mint a vendéglősök országos szövetségének végrehajtott bizottsága nevében:

Gundel János,
elnök.

Kartársak!

Tekintsünk csak vissza legalább egy fél évvel e lap mltjába, s hasonlítsuk össze annak szellemben s tartalomiban

Az se utolsó, a mit egy professionatus koldus mondott egy milliomos iródjában, hol a „fia tanítására” koldult.

A milliomos semmi hajlandóságot sem mutatott a segélyezésére.

— Eh, ismerem már az ilyesmit. Ilyen ócska módon nem ültetheti ma már fel az embereket.

Sebesen válaszolta a koldus:

— No, ha az ur jobbat tud, akkor menjen vele az ur koldulni.

A nagyvárosi utcazi kéregetők humora harapósabb. Valóságos vakmerőség akár részvétlenség, akár bíráló megjegyzést tenni reájok. A legtöbb esetben úgy veszik ezek a koldulást, mint hivatást, mint valami mester-séget, melyhez minden joguk meg van. Az a jó tanács, melyet egy koldus adott annak, ki kurtán azt mondta neki: — magamnak sincs pénzem! — t. i. hogy „akkor ne menjen az ur sétálni!” — bizonyítja a koldusok önzetét.

Egy előkelő tengeri fürdőben nagy feltűnést idézett elő a koldus, ki egy ilyen felirattal táblácskát hordott a nyakában: „A rubel is elfogadtatik.” — Megjegyzendő, hogy a rubel még abban az időben igen kedvezőtlen ártó lyamu volt

gazdagságát aránylag a maihoz, mit fogunk tapasztalni?

Meg illetve tehetünk szemrehányást önmagunknak, s akaratlanul fogjuk bevallani mily igazságos a közvélemény, ha elítéli a pinczér kart: — e tapasztalat nem juttathat más meggyőződésre senkit, minthogy a pinczereknek lelkesedése, akaratlansága s legfőbbként összetartása oly annyira hanyag, hogy a pessimista itélete szerint egoizmusnak kell hinni: mert lássuk csak, egy félévvel ezelőtt e lap hasábjait kasztunk jelesceinek, kitűnőbbnél kitűnőbb czikkjei töltötte be, élénkebbnél élénkebb, s komolyabbnál komolyabb szakközlekedések váltottak eszmecsereket itt, hol a pinczerek jövőjüknek alapmegvetését akarják kivívni: s ma? szomorú látványt tárul elénk, mert napról napra tompulni látjuk azon nagy áldozatok s fáradságok árán kivívott érdeklődéseket, azon nemes érzéseket, mit kasztunk kivétel nélkül egész hévvel eddig már kifejtett. Az ily cél eléréséhez mint a miénk a minő, kevés azon anyagi áldozat, a mit egy pár egyelet, s egyesek meghoznak: ehhez buzditó lelkesedés kell, a mi vonz, s a szunyadó erőket ébreszti; nézzük az ó korból a rómaiakat, kik mielőtt seregükkel a csatatérre szálltak volna, előbb tehetséges szónokok által, hazafas beszéddel a lelkesedésre ébresztették katonáikat s ekként átértéztetve a szent önfeláldozást a hazáért a leggyávábból vitézeket alkotak. Ez szükséges nekünk is. Erőnk van csak a lelkesedés hiányzik, a mi azt érvényre tudná juttatni. E lap van hivatva arra, mert hisz azt minden pinczér olvassa; fel tehát, kiki tehetségéhez képest!

S valljon kiben nincs annyi telettség?

A ki pinczér s hivatását s legfőbbként szakmáját éti, az bizonyára tudni is fog szakavatottsággal a tárgyhoz, a czélunk megalkotásának elérhetőségéhez illetve ennek kivívásához szállani is. — Kartársaim, kik e lap hasábjain már eddig is irtak, tegyék ezt ezután is, mert tértelenségük után csak értékük szerint fogja őket a világ elítélni: azt fogják mondani

Szemtanuja voltam Párisban, hogy midőn egy jószívű polgárné, ki egy negyed órán át részvétellel tudakozódott egy koldusnő sorsa után, — annak fél frankot adott, az így szólt:

— Fél frank? . . . Hát ezért tartóztatott itt engen egy órahosszáig.

A bécsi pályaudvaron évek előtt egy szegény ördög kéregetett. Minden jó képi utast megszólított, ötvenhat krajczárt kérvén roppant sopánkodások közt. Annyi hiányzott pénzéből, — mint mondá — hogy Pozsonyba utazhassék.

Ha kapott, mint a szelvény sietett ki, nehogy elszássa a vonatot.

Egy uri ember, a ki gyakran utazott, jól ismerte már őt s gyakran nézett reá jelentőségteljesen.

Egyszer megszólította:

— Nos hát még mindig nem jutott el Pozsonyba?

— Ah nem! — válaszolt mosolyogva a szegény — mit is csinálnék én Pozsonyban? Sokkal kellemesebben telik az idő itt Bécsben.

Aztán leborgasztott fejlet ment egy uri ember felé, ama bizonyos ötvenhat krajczárt ügyében.

„csak azért kívánt a nyilvánosság elé kerülni, hogy előismerjék, miszerint ő is virtuosus“, azt senkisésem fogja hinni, hogy az igaz őszinteség vezérelte.

Lelkesítsük tehát kartársainkat, s meglátjuk ennek eredményét.

— m. — ó.

A helyzet magaslátán!

Midőn elértek végre azt, hogy a Vendégülösök, és főnökünk, mint iparosok lettek deklarálva, örömmel vesszük ezt, annál inkább is, miután azon biztos öntudatban ringatjuk magunkat, hogy mi is ez ipar tevékeny, és önműködő segédjei vagyunk.

Habár még nincs is publice szentesítve, mert még törvénytelen eszmérvé nincs, de azért kell fardhatatlan szorgalmat és összműködést kifejteni, hogy végre szentesítés, támogassuk egy mást a kivitelben, hisz edes mindnyájuk jövője és biztos jóléte függ e kérdéstől:

Emelkedjünk a kor szinfonalára, ösmess tessük meg egyleteinket és önmagunkat a társadalommal, melynek támaszára legnagyobb szükségünk van.

Legujabban a „Kolozsvári pinczér betegsegélyező és temetkezési egyelet“ határozta el alapszabályainak megváltoztatását, mit az egyelet derék elnöke Lőrinczy József, és Fleissmann Ede, választmányi tag urak fardhatatlan buzgalmat fejtenek ki, sehol nagyobb szükségét ennek, mint hazánk második fővárosában Kolozsváron! a hol kartársaink oly szép számmal vannak, az egyelet oly szót virágzásnak indult és mégis elzárkózottan a semmi tevében élnek napjaikat, érte az egyeletet.

Most, mikor hazánk összes egyletei ki tüztek a lobogót küzdeni a létért, elérni végre azt, hogy egygyé legyünk. „Az országos pinczér szövetezet“ állandósításáért, akkor bizony elvárjuk azt, hogy a kolozsvári kartársak nem fognak habozni és sorakoznak kitűzött lobogónk alá.

Elvárjuk a magas kormánytól is azt, hogy midőn „Kolozsváron“ mint egy 120 kartárs fizeti jövedelmi adóját, végre is meg fogja mondani és mi meg fogjuk tudni, hogy mely agnoszált ipar jövedelmét fizetik ők az adót, és hisszük hogy tekintetbe véve magyar országnak ehez számítandó 10-000 pinczérjét, melyből 5000 biztosan hazánk rendes adófizető polgára, mondjuk hogy ily körülmények közt bizony hisszük a magas kormány pártfogását, ügyünk rendezésénél.

Ma midőn már a helyzet magaslátán állunk, és „az országos pinczér szövetezet“ első congressusa már már a külsőben van, akkor annál inkább is iparkodunk kel, elérni azon szép célt, hogy a pinczér eddig nem volt az, minek lennie kellett volna, de most azzá lessz: „Iparos.“

N

Cadarka.

Tek. Pinczeregyletnek

Debreczenben.

KIVONAT

a szombathelyi pinczér-betegsegélyező egyelet 1888. ápr. 11-én tartott választmányi ülésének jegyzőkönyvéből.

A debreczeni pinczér egyelet felhívására, mely az országos szövetség létrehozását indítványozza, a választmányi oda nyilatkozott, hogy ha az összes magyarországi pinczér egyeletet e szövetezetbe lépnek, ugy egyeletünk is készséggel csatlakozik.

Szombathely, 1888. jun. 21-én.

Tívol: János

kávés egyel. elnök.

Danka István

egyel. jegyző.

Karcolat.

A debr. p. e. rendk. közgyűléséről.

Rég nem volt a debr. pinczereknek vagy az egyelet tagjainak oly érdekes és oly látogatott közgyűlése, mint minő Junius 14-én látott napvilágot.

A tagok szép számmal gyűltek egybe a gyűlés teremben, és nagy érdeklődéssel tekintettek a gyűlés elé.

Az egyeleti jegyző a közgyűlési meghívóra a következő sorokat jegyezte: Kérjük az egyelet t. tagjait, hogy a közgyűlésen mulhatatlanul jelenjenek meg, mivel beszéletbeli ügy forog fent.

(Az óra 2 ót ütött).

Elnök. Köszönöm szíves megjelenésüket s a gyűlést ezennel megnyitom.

M. B. Tekintetes elnökség! tisztelt közgyűlés!

Sohasem szoktam a magam érdekében beszélni. (Kéri a titkárt, hogy a jegyzőkönyvet állva, s ne ülve olvassa fel.) Inkább figyelemmel kérem kisérni indítványaimat.

Fr. R. (közbeszó!) Csak a zászlószentesítésről ne tegyen említést, különben távozo. (Derültség).

M. B. Rég kijártam én azon iskolát, — melybe ön küldött járn. Nincs szükségem az ön tanácsára.

Elnök figyelmezteti a feleket, hogy a személyeskedésnek, és hogy ketten egyszerre beszéljenek a gyűlésteremben egyáltalán nincs helye.

M. B. Engedelmet kérek Elnök ur! A tisztelt Freudenfeld R. már régóta tagja egyeletünknek, azonban nem hogy működő egyeletünknek felvirágzásra érdekében, hanem ellenkezőleg, mindennek ellené szegül, s ha még sokáig folytatja ilyen működését, mindig hátrább maradunk s visszafelé megyünk — mint a rák, — és zászlót még az idén sem szentelünk. (Óriási és szűnni nem akaró éljenzés. Eljén Muzsalyi! éljen Muzsalyi Béni! hangzott át az egész gyűlésteremben). Fr. K. visszavonut, hogy ellenfele mily ovációkban részesül s arca mintha egy zászlómintát ábrázolna, mindenféle szint játszott, veres, fehér és zöldet, csak azon külömbiséggel, hogy míg más zászlón az „Egyetértés“ felirat olvasható, addig azon az „Előmenetesség, jelszava tükrözött vissza.“

St. F. Bgy igen pompás eszmém támadt. (Halljuk! Halljuk!) En azt javasolnám önöknek, hogy a zászló kérdést ejtsük el, a zászló szükségételen nekünk. (Nagy derültség.)

Fr. R. En is csatlakozom St. ur véleményéhez s a zászló alapot osszuk szét. (Nagy kacaj.)

Kr. D. Már én azt megmon eddem!

K. S. Titkos szavazást ajánl, a mi megtörténvén, a zászlószentesítés újra megszavazták. (De csak, ugy, ha lehet.) Mig az a tag urak vitakoztak a zászló felett, az egyeleti jegyző Th. Gy. a jegyzőkönyv felvétele helyet egy novellát ír, melynek czime a „Kis zsaroló.“

Tehát a nagy vitakozás után meg lett szavazva a zászló, megszogom milyen: (a gyász zászló.)

Elnök. Uraim! van még valakinek, valami indítványa, vagy panasz. Kérem tesesen szólani (néma csend lett.)

A gyűlés terem egyik szögletében egy halvány ifju felomekedik s lassu léptekkel közeledik az Elnök felé:

Tek. Elnök ur! T. Közgyűlés!

Nagy panaszom van. (Halljuk.) Hallottam több collegától, hogy az ansager kitűrt engem az egyelet kebeléből, tehát kérem annak indokát és van-e az elnökségnek arról tudomást?

Elnök: Ennek indoka abban rejlik, hogy ön, annak dacára, hogy üzletben volt, 3-4 havi tagsági díjat be nem fizette. (Panaszos): Vagy ugy most már értem!

Több tárgy nem lévén, elnök hajnali 5 órakor az ülést bezárja.

Chateau Palugyai.

Ujdonságok.

— **Nemes tett.** Körösi József, a szegedi Valeria vendéglőse ritka nemes tettét követte el. Körner József, a 46-ik ezred ezredbosa oly czerenséltlenül esett el, hogy lába eltört s amputálni kellett. Körösi ur a szegény ezreddobosnak, ki neki törzsvendége volt, az udvaron levő tekepályára egy havi jövedelmét ajándékozta, mely 60 frtot tett ki.

— **Vendéglős az oroszlántekerczen.** Iz galmas jelenet játszódott le a múlt héten a Cardiffben tartózkodó Wombwell-féle állatseregletben. Wiltshire vendéglős ugyanis fogadásból a szelidítővel az oroszlántekerczbe lépett, melyben hét oroszán volt. Az állatok iszo nyu ordításban törtek ki, mikor megpillanták az idegent, Wiltshire egy percig se vesztette el a bátorságát, és végig nézte a mutatványokat, melyeket a szelidítő produkált a fenevadakkal. Mikor kilépett a ketrecből viharos tppással és éljenzással fogadták.

— **A vendéglős és főpinczér** közt a munkaviszony megszüntetéséről fölmerülő kérdésekből nincs többé fölbbvitelnek helye. E tárgyban a földmívelés, ipar és kereskedelemügyi miniszterium egy első kijelentésben a következő határozatot hozta: „A vendéglős és főpinczérje közt a munkaviszony megszüntetéséről eredő vitás kérdések az 1884. évi XVII. t. cz. 176 §-a alapján az első fokú iparhatóság által minden föllebezés kizárásával döntenők el. A munkaadó és a segéd közti viszony jellegét nem változtatja meg az a körülmény, hogy a segéd törvény rendelkezése ellenére munkakönyvvvel ellátva nem volt, sem az, hogy a munkaszerződés a segédnek az üzleti nyereségben való részvételére van alapítva.”

— **Bikszáról** írják lapunknak, hogy a jelen évadra a fürdő egészen átalakították, a szobák újlag butoroztatták és kényelmesekek, a koszt kifünös és jutányos s városunkból ez idő szerint is már több család kereste azt fel. Ezen jó hírű fürdő és üdülő helyet ajánljuk a közönség figyelmébe.

— **Hazai fürdők.** Főpinczereink közül a fürdő vendéglősben a következők foglalták el állásaikat. Szilágyi Lajos Dobsinán. Szabó Lajos Szobráczon, Szibera Ferenc Bálnán, Csernitzky Sándor Bártfán, Roth Sándor Hársfalván, Vagyora Antal Balaton-Füreden, Padin Emil Gyertyánigeten, Molnár Sándor Rankon, Papp Elek Erdőbényén. Weinhold András Mohádján, Tóth Péter volt brassói pályatársunk pedig Szászvároson a Mehsner-féle vendéglős pinczéri állást vette át.

— **A budapesti kávé és kávémerő ipartársulat** kedden este a Rudas fürdő kerti éttermében társas ebédet rendezett, annak az öröme, hogy a főváros közgyűlésén a statutum megváltoztatás az előnyükre dőlt el. Prohászka Ferenc IV. ker. előjáróságijegyző üdvözölte a nagy társaságot s hosszabb beszédben fejtegette azon előnyöket, melyek a főváros szegényebb néposztálya abból áll romolnak, hogy a kávémerésekből nem lesz tilos többé a biliárd és a szolidébbkártya játék. Kainár Rudolf ipartársulati elnök a királyra mondott pohárköszöntőt, Vágner József ipartársulati tag pedig az elnököt és és Török János főkapitányt ültette.

— **Üngylik menyasszony.** Mezőtelkin az ottani korcsmáros leány a fölötti bánatában, hogy vélegény vagyontalansága miatt vonatkodott nőül venni, háromszor mellébe lött. A leány vállfűzője azonban annyira meggyengítette a lövéseket, hogy sobei jelentékeltenek.

— **Táviratok feladása.** A közlekedés miniszter ana ezülből, hogy oly helyeken i lehessen táviratokot feladni, hol távirad hivatal nincs és csak postahivatal van, ez évi július hó 1-vel sárgás színnű, a zárt levelező lapokhoz hasonló alakú, zárható „táviratlapokat hoz forgalomba. Ezek minden posta-él távirad hivatalban s bélyegjegyelárusítónál kaphatók s ugy Magyarország területén, mint Európá bármely államába szülő távirat feladásánál használható. Egy ily táviratlap ára 35 kr. s azzal minden ráhuzás nélkül föl lehet adnia magyar korona teitelére vagy Ausz-

riába szülő 5 szöböl álló táviratot. Minden további szödt 2 kr. jár, melyet a táviratlap belső oldalára ragasztandó franko jegyek által kell megfizetni. A táviratlap átadható bármely postahivatalnak, vagy bedobható a levélgyűjtő szekrénybe.

— **A Debreczeni Nagyerdői fürdő és nyári vigadó helyiségét** Vince Lajos kőbányái vendéglős fogja valószínűleg bérbevenni, mint ki azért a legközelebbi árlejtésen legtöbbet, 3003 frtot ígért, ha a városi tanács jóváhagyja az árlejtést.

— **Egy magyar fürdő látogatója.** Pöstyében a fürdő vendégek száma e hó 15 ig 976-ra emelkedett.

— **Nyilatkozat.** A „Debreczen” egyik e héten megjelent számában a debreczeni pinczér egyesület zászló szentelési ünnepélyének meg nem tartásáról szülő ujdonságba merő koholmány, mert tudtunkal ugy a közgyűlés, valamint a választmányi gyűlés ilyen határozatot nem hozott. Ez ujdonság által tehát tisztelt kártársaink maguk főre vezetetni ne engedjék. Ezen ujdonságban épp annyit az igazság, mint ama városzerte terjedt álhir, mintha a debreczeni pinczér egyesület a Budapestben megjelenő „Egyetemes pinczér lapot” választotta volna meg hivatalos közlöye gyanánt. A szerkesztőség.

— **Kávékos figyelmébe.** A hamisított tej áldozatai. Pár nap előtt több családnál ha misított tej élvezete folytán tifusz ütött ki, melynek eddig hat emberélet esett áldozatul.

Szülőbirtokosok figyelmébe.

A legutóbbi évek alatt az egész földközi tenger környékén Egyiptomban, Palaestinában nagymértékben kezdik német és francia telepedők, a szülőmívelést meghonosítani, mivel Európában a phylloxera-vesz mindnagobb tömegű ügyes szülőmunkás keresetmódját vette el s így a szülőmíveléshez értő munkákat könnyen kaphatni az új telepekre.

Az új szülőtelepítéséknél egyszersmind mindnagobb mértékben alkalmazák az újabb szülőmívelési módot is, t. i. nem karók mellé kötik fel a szülő hajtásait, hanem kövekre kőkötik a talajtól egy pár arasznyi magasságban a szülőnek több éves fáját, és így az aránylag kevés munkával járó művelés mellett nagyon jövedelmezőnek is találják a szülőmívelést, mert az európai telepek pusztulása már is érezhető hatással van az európai borok árára a tengerentúli államokban.

Mindezekből azt a következtetést kell tehát vonnunk, hogy bizony a vén Európában az ő bemoosodott fejével és phylloxeralepett hegyoldalával feleslegessé fog lenni már a jövő évtizedekben nemcsak a buzatermelés, hanem bortermelés tekintetében is.

Mindenestre jó lesz tehát, ha a phylloxera által sanyargott bortermelőink bővebb figyelmet fordítanak a tengerentúli bortermelés mozzanataira, mert könnyen megtörténik, hogy mikorra a phylloxera pusztította szülőink helyén létesített új telepeink majd jövedelmezni fognának, akkorára meg a borral is épp olyan helyzetbe jövünk, mint buzánkkal jöttünk, hogy t. i. a tengerentúli termelés folytán feleslegessé lettünk.

Hasznos tudnivalók.

— **Moly ellen.** Ezt a kellemetlen rovar bizonyára egy háziasszony nem szereti, mert ruháiban, szőnyegekben, kárpitozott butorokban sok kárt tesz, ha egyszer befészkel magát. Igen jó ellene a következő szer:

Carbolsav	30.00
Camphor	30.00
Benzin	50.000

Ezen szerrel a szövet meglocsolandó, avagy itatós papír vele megnedvesítve a ruha közét teendő.

A kátrány mint fesebvédő. A fanyesés alkalmával keletkezett nagyobb sebek védésére a legújabb tapasztalatok szerint igen célszerűnek bizonyult be a közönből nyert kátrány. Ezzel már régebben tétettek kísérletek, melyek azonban azért nem valának be, mert a kátránynyal való egyszerű bekenés nem védi meg kellően a sebet. Hogy a kátrány kellően behatolhasson a fába s ezt a nedvességtől megóvja, szükséges, hogy a feseb fölülte tökéletes száraz s a fűrészeles után simára vágott legyen.

— **Legújabb szer a poloska ellen a petroleum;** a ki azonban annak alkalmazásától tart az használon borsesz, a melybe kevés aloe kevertetett, sőt a szödt tartalmazó szappanos viz is segít.

— **Szalonna, sonka stb. eltartása.** Egy száraz és szélös helyre állított ládába jól szákkadt és átszitált bikkfahamut hintünk, erre ráteszük a füstölt húst, szalonnát, sonkát stb. s befedjük újra hamuréteggel s így tovább míg az egész láda megtelt. Csak arra kell figyelni, hogy mindent befűdjünk hamuval ne hogy valami fereg a husba ruhassa le petéit. Mielőtt használatra kivesszük az elrakott hús-félét, egy száraz kefével letisztogatjuk róla a penészt. Ily módon a zsiradék nem csepeg ki a füstölt húsból, hanem egész éven át s még tovább is „szafos” marad. A tisztaság tekintetéből a berakás előtt minden darabot pa pirba göngyölgethetünk.

Változások.

Pataki Mihály Nyiregyházán nyert főpinczéri állást.

Grün Samu szoba főpinczér Panonia szálloda.

Partetics J főpinczér Borszék.

Matkovits Károly éthordó ugyanott.

Némethy Lajos lapunk főmunkatársa

Kolozsvárra utazott, karunk érdekében.

Berkeczy József éthordó az Új világ

sörösarnokban Kolozsváron.

Váradi József éthordó ugyan e minőségben ugyanott.

Prodán Sándor és **Baumester**

József ugyanott.

Pap János főpinczéri állást és **Máni**

Gyula éthordói állást nyertek **Ferenczi**

Élek urnál Előpatakon.

Skultéty Lajos munkatársunk és

Fridmán Béla, **Móra** urnál nyertek állást

Előpatakon.

Halálozások.

Spornyi Gyula kártársunkat sulyos csapás érte, a menyibe kis fia, ki mind öszo is csak 15 hónapot élt, meg szünt élni. A csapás, mely a szülőket, kedves fiuk elhunytával érte, annyival is nagyobb, mert több gyermekük nincs. Temetése hétfőn délután ment végbe. A pinczerek testületileg jelentek meg, a részvét általános volt. Legyen a szülő fájdalom megkönnyebbülve, mert a sors ellen nincs, nem lehet panaszunk. El kell tűrni, viselni annak csapásait. Hszen a megnyugvás a csapás után, valódi boldogság. Mind tudjuk a vesztéseg nagyságát, midőn érezzük a lesújtó fájdalmat, mi nem talánnk vigasztaló szavakat, a nagyon sújtott szülő számára. Meghozza azt talán az idő, a mit az isteni gondviselésben való megnyugvás, s az a tudat, hogy az, a ki elment egy szebb, hazába, az a kedves kiszenvedett fűeska, igazán boldog lett.

Elhaltak Budapest.

Prokisch Leo 5 éves vendéglős fia III. ker. Weselényi utca 49 szám. — **Harshekovits M.** 49 éves kávé III. ker. Rombach utca 6 szám. — **Plauk Erzsébet** 5 éves korcsmáros gyermeke VI. ker. Szinutca 43. szám. — **Pich Albert** 31 éves pinczér, Király utca 32. szám. — **Vorán M.** 61 éves vendéglős özv. III. ker. Mező utca 45 szám.

Köszönetnyilvánítás.

Melen fájdalom és meghatottságom dacára, szívenél jól esik köszönetemet fejezni ki azon kartársaim, barátaim és ismerőseimnek, kik felajánlottak emlékü, forrón s eretelt kis Gyula fiam temetésén megjelentésükkel igyek azok fájdalommat. A csapás, mely ért, kedélyemre volt legnagyobb befolyással s talán ezáltal enyhítő volt réám nézve kartársaim és ismerőseim tömeges jelenléte s a tisztelt, a melyben részesítettek. Felajánlott marad emlékeimbe, mint a hogy felajánlottam marad forrón szeretett kis fiam. E helyen mondom köszönetet minden igaz barátomnak és ismerőseimnek tömeges megjelenésükért és részvétnyilatkozatukért. Hálás emlékezettel

Sporni Gyula.

CSARNOK.

Szegeedtől-Előpatakig!

A harmadik csemetés után, Pokrócz Ádám vezénylő „melhett“ szavára, lassu za katozással megindult a vonat, mely engem viendő volt előpatak felé. Elindulásomkor, ha valaki vizsgáld, némi komorságot vesz rajtam észre, és mégis valami titkos öröm dagasztá keblem, meglátni, a még igaz kilencz hó előtt elhagyott gyönyörű fekvésű kies fűrőd.

Az orosházi állomáson, G. Adolf barátom szállt ugyan azon kocsiába, melyben én valék, bár más irányon, de Ő is ugyan oda volt utazandó hova én, s így utunk végéig így egy vala. Az első pillanatban örültem e kedves találkozásnak egy kellemes utazásnak nézve elé, midőn kijelenti, hogy bizonyos ügyek elintézésé végett Nagyvárad Kolozsvár irányon át kel, hogy folytassa útját. — Csabán elvölök fentnevezett barátomtól, ő a mondot, s én Arad Tövis felé folytattuk utunkat. Nem akarván a hosszú utazás unalmas voltát le írni, hogy hegy után, erdő erdő után röplélt el előttünk, míg másnap reggel felé, midőn világosodott Homoród Kővár gyönyörűen vadregényes vidéke felé jártunk, s nagy meglepetésemre egész falvakat láttam víz alatt, a nagy esőzések s az Olt folyó áradása folytán, nagy esodálatomra a midőn az alföld lakossága hetekig imádkozott egy kis jóté kony esőért, itt ugyancsak kijutott belőle.

E szomorú képet hamar elrabolta a vonat sebes haladása előlünk, 9 óra felé érkezvén a földvári állomásra, hol főnököm kocsija réam várakozott. Bucsut intve a tova utazók-nak, kocsiira ültem egy óra mulva Előpatak- kon valék. Delután az ut faramalmit kissé kipihenve, a szép vad gesztenyés sétányra mentem, alig győzve a sok úsmársánek kö szöngtetni, de fájdalom e sok ismerős között alig láttam 25—30 at kit, nem ugyan az ér-dek hozott ide, mi engem, az az mind üzlet emberek egyik ez, a másik amaz.

Másnap d. e. megérkezett G. Adolf is, ki elébe a már itt időző K. Albert barátommal egy jó kilométernyi utat tettünk. Harmadnap megérkezett még G. Ferencz és J. Károly barátaink is és most miután még vendég édes kevés van, kirándulás, svéd tornász s élénk eszmecserekről beszélünk el „borus“ napjainkat (mert 14 nap óta mindennap esik) addig is, míg más udonság és kimutással szolgálhatok, maradtam tisztelettem kifejezése mellett.

Skultéthy Lajos.

A hordóban.

[Választási történet.]

Folytak a képviselőválasztások. És tolyt a bor is Henczidától Benczidáig. És épen mert Henczidától folyt a nemes nedő, rémségés minorítás mutatkozott a henczidai választás Sztván mellett.

Pedig Sass Istvánnak ezer és egy oka volt hinni, hogy neki a Sándor utcában áll landó széke lesz. Hiszen a vármegye leg-agyafurább kortese, Pántlikás Vendel ő mellette ültette a vasat. Már pedig — és ezt jól tudta a megyében mindenki — akinek tollát Pántlikás Vendel a kalapja mellé tűzi, arról még a szent sem mossa le a mandátumot.

És mindezek dacára rémségés kisebb

ség vetette elő sötét árnyékát a henczidai je lölt mellett.

A kétségsbeesés négy kézláb könyökölt ki Sass István ábrázatán, mikor Pántlikás kérdőre vonta.

— No Vendel! — vége a mi dícsőségünknek.

— Dehogy vége, dehogy vége: a tekintetes úr ott kezdődik, ahol az enyém folytatódik.

— Hogy érti azt kend, Vendel?

— Majd meglátja tekintetes ur.

Megbillentette a kalapját és odább állott . . . *

Benczidától Henczidáig épen elég hosszú volt az ut arra, hogy Pántlikás V nédel az ő tervét kifőzze.

Ő cigyelve ugyanis egyenesen Henczidának tartott.

Ott ugyana a pokol rémségés torka nyeli el, ha észreveszik, de hát azért Pántlikás Vendel ő, hogy kiokumálja a módját.

A feltűnő holdvilág sápadtan veté sugara it a henczidai kortestányára. Olyan rémítő horkolást vittek végbe a hazafiti lelkesedést bőven élvezett választó polgárok, hogy a föld is rengett bele.

Epen csak azt leste Pántlikás Vendel. Mint egykor Mucius Scaevola, úgy lopta be magát az ellenség táborába. Az igaz, hogy olyan mélyen aladt mindegyik, hogy akármelyikükre tüzet rakhatott volna a hátára.

Pántlikás Vendel uram azonban a fe jükre akarta hozni a tüzet

Mintán figyelmenes körültekintett, egy hordót vett észre, melynek be volt ütve a feneké. (A választópolgárok esőbőr számar moritették ebből az elmúlt napon a hazafiti lelkesedést.) Mint a modern Diogenes luza meg magát ebben és mikor elég kényelmesen találta e szük otthont, torkacszakadtából rikkantotta:

— Éljen Sass István!

Nagyobb volt ennek a három szónak a varázsa, mintha mindegyik választóval csilagokat rugatott volna. Úgy ugrált föl vala mennyi, mintha a lidérezet akarták volna lábánál fogva megcsipni.

— Eljen Sass István! Eljen Sass István! — ordította egyre bösz hangon a hordó lakója.

A választópolgárok fokost ragadtak és úgy készültek a csatára.

Pokoli sötétség volt; a hold félve bujt el egy nagy fekete felhő mögött és a henczidai választók haraphatták a sötétséget.

Es ami tetőzte zavarukat, a tábor közepében egyre hangzott az ellenséges jelszó:

— Eljen Sass István!

— Itt vannak! nyakunkon; kiáltá most egy henczidai választó nagyot sújtott a kezében levő somfával.

El is találta szerencsésen a kereszt-komját.

A zavar most általános lön. Egymást pusztította az ellenfél, míg a hordóból egyre hangzott a harci jelszó.

— Eljen Sass István!

A henczidai választópolgárok hamarabb kidőltek mint Pántlikás Vendel.

Másnap reggel a henczidai kortestánya valóságos harcmezőhöz hasonlított 250 sebesült! Ezek közül egy sem jöhet szavazni.

— Akkor mienk a győzelem! kiáltá örömmel Sass István és magához ölelte a nagy kortesevért.

Még ugyanazon napon ki is kiáltották Sass István a henczidai-benczidai választókerület képviselőjének

A mult számban megjelent számrejtvény helyes megfejtése: Első Vilmos császár. Helyesen fejtették meg: Mikulik Juliska, Vágner Dezső (Lőcsé), Grósz Mór, Stiner Bertalan (Óvár), Hajdu Imre (Budapest), Németh Ambrus, Schink Lajos (Módos), Verseghi Juliska [Jászberény], Sasvári Sándor, Dombosicz Teréz k. a. [Miskolc], Stiger Gyula.

Nyertes: STIGER GYULA.

Szerkesztői üzenet.

Klein Pál Szabadka. A kérdéses kéziratot nem kaptuk, különben közöltük volna, kérjük ajánlott levélben küldeni s szívesen közöljük fogjuk.

Bárdi Károly Szabadka. Tudomásul vettük. Goldberger Bertalan. Nyiregyháza. Tudomásul vettük.

Hajdu Imre Budapest. Intézkedtünk. Némethy Lajos Kolozsvár. Az ígértet várjuk. Khan Pista Arad. El van intézve.

Biró Juliska Nagyvárad. A kérdészetről, hogy hol van, tudomásunk nincs.

Lusztig József Miskolc. Winckler Hermann Szentesen van!

Blum László Királyháza. Meggyőződésed szerint intézkedjél.

Kiadótulajdonos:

a „DEBRECZENI ELLENŐR“ nyomdája.

A vendéglős és kávéos urak
figyelmébe.

Tisztelettel van szerencsém értesíteni a n. é. közönséget, kiválóan pedig a vendéglős és kávéos urakat miszerint felvállalok, minden a

szobafestészethez

tartozó munkát.

A fővárosokban szerzett tapasztalataim bátorit kimondani, hogy képes vagyok a legnagyobb igényeknek is pontosan megfelelni.

A munka maradáóságáért kezesiséget vállalok.

A vendéglős és kávéos urak
előnyben részesülnek.

Megrendeéseket, úgy helyben, mint vidéken elvállalok.

Számos megrendelést kévve

tisztelettel

SONNENWIRTH BENŐ

Nagy-ujteleza 1618 szám a.

S állóda tulajdonosok, vendéglősök részére

vászon és asztalneműket, szőnyegek, függönyök, paplan és matrácokat

teljes választékban és különösen jutányos áron ajánl

Kunz József és Társa.

Tudomásul.

Van szerencsém a tisztelt főnök, valamint a pinczer urak tudomására hozni, miszerint a kor kívánalmainak megfelelőleg

a telefont

nagy előnyére az összes kartársaknak, saját költséggemre a pinczer-egylet irodájába bevezettettem.

Mit is tudomásvétel végett van szerencsém je'enteni.

Glück Adolf

pinczer-egyleti ügynök

Kádas-utca.